

Vänsterpress om Turkiet – oktober 2015

Artiklarna i denna artikelsamling handlar huvudsakligen om den blodiga bombattacken mot en fredsdemonstration i Turkiets huvudstad Ankara lördagen den 10 oktober. Detta terrordåd som är det värsta i Turkiets moderna historia krävde över 100 människoliv och 200 skadade.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under denna höst (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – oktober 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av augusti 2015](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av augusti 2015](#) och [Vänsterpress om Turkiet – början av augusti 2015](#).

Se även Tariq Ali-intervjun [Efter Ankara: Varför Erdogan och Natos strategi ligger i ruiner](#)

Martin Fahlgren 23/10 2015

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Växande vrede mot Erdoğan's regim</i>	1
<i>Arbetare i strejk mot turkiska staten</i>	2
Internationalen	3
<i>Låt inte offren ha kämpat förgäves</i>	3
<i>Turkiska regeringen pekar ut IS men aktivister anklagar staten</i>	4
Offensiv	5
<i>Turkiet: Fortsatt motstånd mot regimens krigspolitik</i>	5
<i>EU bygger nya murar med Erdoğan's stöd</i>	6
Proletären	8
<i>Bakom terrorn i Ankara</i>	8
Revolution (f d Avanti)	10
<i>Terrorattacken i Turkiet: Staten gjorde det!</i>	10

Arbetaren

Växande vrede mot Erdoğan's regim

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 16/10 2015

Det kokar av oro och ilska i Turkiet efter bombdåden i Ankara förra helgen. Men samtidigt med kritiken mot den sittande regeringen växer också oron för fler attentat mot landets vänsteropposition.

Terrordådet vid tågstationen i Turkiets huvudstad Ankara är det hittills värsta i landets historia. Uppgifterna om antalet döda varierar, från regeringens officiella siffra 97 till oppositionspartiet HDP:s egna siffror om att minst 128 personer dödats och fler än 500 skadats.

Bland de som omkom i fredsdemonstrationen finns flera barn och ungdomar och den turkiska staten har sagt att misstankarna leder mot terrororganisationen IS. Men bland många kurder och andra inom landets vänsteropposition, som var måltavlor för attentatet, läggs en stor del av skulden på det konservativa regeringspartiet AKP och president Recep Tayyip Erdoğan.

Vittnesmål från överlevande talar om hur säkerheten på platsen var minimal, trots att demonstrationen ägde rum mitt i centrala huvudstaden. Efter att bomberna detonerat sprutade polisen dessutom tårgas mot människor som i panik försökte hjälpa sina skadade kamrater på platsen och flera ambulanser stoppades från att släppas fram.

HDP-ledaren Selahattin Demirtas gick strax efter dådet till hårt angrepp mot Erdoğan och menade i ett tal att hans ”händer är blodiga”. En kritik som nu växer, även utanför landets vänstergrupper.

– Turkiet kokar just nu, med banderoller och demonstrationer om att Erdoğan ska ställas till svars. Helt plötsligt märker man även AKP-sympatisörer som börjar ta avstånd från regeringen och många som tidigare inte vågat uttala sig säger nu saker helt öppet. Ilskan kan bli svår att kontrollera, säger statsvetaren Paul T Levin vid Institutet för Turkietstudier på Stockholms universitet.

Paul T Levin säger att det är svårt att spekulera i vilka som ligger bakom den blodiga attacken, där två bomber utlöstes mitt i den väldiga demonstrationen tidigt i lördags förmiddags.

– Regeringen pekar ju ut IS och det kan mycket väl stämma. Samtidigt är bilden mer komplicerad än så. Även oberoende experter undrar varför IS hela tiden riktar sina attacker i Turkiet mot regeringspartiets största hot och varför säkerheten kring HDP:s samlingar är så dålig, säger han.

Dådet är visserligen det mest omfattande, men samtidigt bara en i raden av hundratals attacker som genomförts mot HDP sedan valet i början av sommaren. Bara sedan valdagen den 7 juni har runt 700 personer dödats.

– Förutom militären har många attacker utförda mot HDP och dess sympatisörer föregåtts av AKP:s demonstrationer mot HDP. Deras extremt aggressiva retorik den senaste tiden har skapat ett politiskt klimat som legitimerat våldet, säger Paul T Levin.

Just nu spekulerar många kring om det utlysta nyvalet kommer att kunna hållas den 1 november. Flera politiska experter menar att den senaste tidens upptrappade våld är ett sätt att

skrämma HDP:s sympatisörer till tystnad. Skulle partiet förlora sin parlamentsplats och AKP därmed få majoritet är risken stor att oroligheterna trappas upp än mer.

Paul T Levin tror att president Erdoğan befinner sig i en väldigt pressad situation och att ilskan över bombdåden kan komma att göra att AKP tappar i förtroende medan han spår att stödet för HDP kan öka inför det än så länge planerade nyvalet. Åtminstone så länge deras väljarbas i främst sydöstra Turkiet inte hindras från att rösta på grund av ytterligare våldsamheter.

Den svensk-kurdiska debattören Yekbun Alp säger till Arbetaren att många hon pratat med som befinner sig i Turkiet är extremt oroliga inför vad som kan komma att ske de kommande veckorna.

– De är rädda för att fler dåd ska drabba frihetssträvande demokrater. Och alla nämner att Europa och västvärlden bör skicka så många valobservatörer som möjligt för att minimera valfusk från AKP:s sida.

Hur tror du att de här attentaten påverkar HDP:s arbete framöver?

– Sedan AKP förlorade sin 13 år långa majoritet efter valet i juni har landets enda renodlade demokratiska rörelse, HDP, fått det allt svårare. Många av medlemmarna och deras politiker har själva sett den turkiska statens brutalitet på nära håll. Men trots att moralen och kampen för demokratisering av landet fortfarande står högt i kurs så har naturligtvis gripandena och terrordåden påverkat partiet mycket.

Arbetare i strejk mot turkiska staten

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 16/10 2015

Flera stora fackförbund kallade sina medlemmar till strejk efter bombdåden i Ankara i helgen. Arbetare, studenter och prokurdiska aktivister samlades därför i början av veckan på landets gator för att protestera mot det eskalerande våldet.

Vreden växer inom stora delar av den turkiska arbetarrörelsen. De två stora fackliga organisationerna KESK och DISK, med stöd av många mindre fack, kallade sina medlemmar till en två dagarsstrejk. Det i protest mot president Erdoğan och det upptrappade våldet som kulminerade med bombattentaten vid helgens fredsdemonstration.

Tusentals anställda lämnade sina jobb och gav sig ut på gatorna tillsammans med studenter och prokurdiska aktivister under paroller som ”sida vid sida mot fascismen”. Bilder som sprids via nätet visar även överfyllda torg och långa demonstrationståg av folk som fått nog.

– Vi är alla i sorg. Därför strejkar vi i dag och imorgon, sade Cetin Atasoy från vårdförbundet TTB vid ett tal i huvudstaden Ankara under måndagen.

TTB skriver också på sin hemsida att de deltar i strejken som en del i kampen för fred och demokrati och mot den senaste tidens våld och korruption inom den turkiska regeringen.

Efter bombattentatet har den turkiska regeringen återigen slagit till mot flera användare av sociala medier i landet. Många har vittnat om hur de fått sina Twitter- och Facebook-konton blockerade sedan de försökt att sprida bilder och berättelser av vad som hänt, rapporterar nyhetssajten Common Dreams.

Internationalen

Låt inte offren ha kämpat förgäves

Ledare

Internationalen 18/10 2015

Med bara tre veckor kvar till nyval utfördes det blodigaste terrordådet i Turkiets historia. De 97 var deltagare i en bred vänsterdemonstration mot regeringens krigspolitik, men det var ingen slump att dådet riktade sig mot den del av tåget där det breda vänsterpartiet HDP gick. HDP, eller Folkets demokratiska parti, har med sina valframgångar i juni lyckats bryta både riksdagens tioprocentsspärr och den konservativa AKP-regeringens enpartimajoritet. Indirekt har de därigenom tvingat fram nyval i november.

Oavsett om Erdoganregeringen är inblandad i själva bombdådet eller inte så är det ett tungt ansvar som faller på regeringen för den politiska situation Turkiet befinner sig i. I den nationalistiska hets som följt på att turkisk militär bombar PKK-baser och att staten bedriver aggressiv repression mot det prokurdiska HDP har även civila kurder blivit mål för hat-attacker från turkiska nationalisterna både i och utanför Turkiets gränser. Regeringen spelar ett skamligt dubbelspel där den både underblåser våldsspiralen och framställer sig som den enda garanten för en fredligare utveckling.

Det är ett vidrigt våldsdåd som alla humanister med rätta känner avsky inför – men vi får inte stanna där, för detta är inte bara en fråga om politiskt våld. Vi måste inse att vad som visade sig i Ankara den tionde oktober var kontrarevolutionens ansikte. Det är dessa metoder reaktionen tar till när den känner sig hotad.

Den bestialiska massakern mot fredliga vänsterdemonstranter i Ankara fyller oss med sorg och avsky. Attacken visar vad kontrarevolutionen är i stånd till när vänsterkrafter förenas och går framåt. Inför sådan ofattbar grymhet måste en värld resa sig i protest, Erdoganregimen ställas till svars och massmördarna drivas ut ur sina hålor. De kämpande kamraterna i Turkiet skall veta att de har hela den internationella vänstern bakom sig. Materiellt och moraliskt stöd,

gemensamma protester och blockader – en bred aktiv solidaritet krävs för att slå tillbaka den reaktionära terrorn. Offren i Ankara ska inte ha kämpat förgäves. Deras drömmar om demokrati, frihet och fred är också våra. Deras beredskap att stå upp för jämlikhet och social rättvisa är också vår.

Turkiska regeringen pekar ut IS men aktivister anklagar staten

Arash Gelichkan

Internationalen 18/10 2015

Turkiet pekar ut IS som huvudmisstänkta för bombdådet mot en fredsmanifestation i Ankara i lördags där minst 97 personer dödades och över 500 skadades. Enligt dagstidningen Hurriyet greps i söndags 50 misstänkta IS-sympatisörer i räder i flera städer i Turkiet.

Bombdådet har väckt en stor regeringskritisk protestvåg över hela landet och begravningsceremonier har förvandlats till starka manifestationer för rättvisa. I slagorden som ekat mellan husväggarna har regeringen och staten pekats ut som direkt eller indirekt ansvarig. Även det pro-kurdiska vänsterpartiet HDP:s ledare Selahattin Demirtas har anklagat regeringen för att bära ett stort ansvar för dådet.

En medlem från det nybildade Revolutionspartiet som ingår i HDP berättar för Internationals kontakt Nurcan Turan i Turkiet om hur de åkte från Izmir för att delta i protesten i Ankara.

– Vanligtvis stoppar polisen våra bussar flera gånger när vi ska åka till demonstrationer i andra städer, berättar aktivisten som vi av säkerhetsskäl väljer att kalla Orhan. Ibland hindrar de oss i flera timmar för att förhindra oss från att delta i aktioner. Men den här gången stötte vi inte på några hinder från polisens sida. En vän från Samsun berättar om samma sak. Polisen stoppade inte dem en enda gång. Vi var vid samlingspunkten på centralstationen i Ankara två timmar före mötet. Överraskande nog såg vi inga poliser kring stationen. Polisen kollar inte folk och deras väskor vid samlingspunkten men brukar finnas nära folksamlingar. Den här gången såg jag inte en enda polis i närheten!

Orhan säger att ingen civilpolis funnits bland de döda även om de normalt brukar beblanda sig med demonstranter och fotografera. Han kallar bombningen för ”en välplanerad massaker utförd av Turkiets säkerhetstjänst”.

Det är det tredje bombdådet som riktas mot den turkiska och kurdiska vänstern i landet bara i år. 5 juni, två dagar innan parlamentsvalet, dödades fyra personer efter ett bombdåd mot ett HDP-möte i Diyarbakir och 20 juli dödades 32 socialistiska ungdomar i ett självmordsdåd mot ett kulturcenter i Suruc. HDP som förlorade två av sina kandidater i dådet säger att deras valrörelse kommer att påverkas av bombdåden.

– Vi är av åsikten att det vore klokare att inte hålla stora möten på öppna platser, sade HDP-ledaren Selahattin Demirtas i turkisk tv enligt CNN. Vi kan inte fortsätta vår valkampanj som om inget har hänt, det vore inte rätt varken politiskt eller etiskt.

Regeringen säger att valet ska hållas den 1 november som planerat.

Offensiv

Turkiet: Fortsatt motstånd mot regimens krigspolitik

Per-Åke Westerlund

Offensiv 23/10 2015

Erdoğans nya krig mot kurderna och vänstern i Turkiet har ännu inte producerat det resultat han vill uppnå. Inför valet den 1 november – om det kan hållas – har hans AKP ännu inte majoritet medan vänster- och prokurdiska HDP behåller sina mandat.

Det var just att HDP uppnådde 13,1 procent, klart över gränsen på 10 procent, som förhindrade att Erdoğan fick egen majoritet i valet i juni. Han lanserade då sitt ensidiga krig mot kurder och vänstern, som hittills har dödat över 350 kurder och 150 av hans egna soldater.

Efter det fruktansvärda bombdådet i Ankara den 10 oktober, då över 130 dödades, har regeringens talespersoner lanserat teorier om att förövarna skulle ha band till både kurdiska PKK och Islamiska Staten, IS. Sedan i juni har regimen brännmärkt både PKK och IS som ”terroristerna”, men dess militära och polisära angrepp har i stort sett enbart riktats mot PKK.

Efter bombdådet skärpte Erdoğan's regim repressionen ytterligare. Sorgemanifestationer förbjöds och angreps. Media förbjöds att publicera artiklar om utredningarna efter dåden.

Det var efter vändpunkten i Syrien för ett år sedan, då kurdiska PYD blev den första styrkan som slog tillbaka IS frammarsch, som den turkiska regeringens linje hårdnade.

Erdoğan, som fram till dess hade fört fredsförhandlingar med HDP och PKK, kunde inte acceptera ett mer eller mindre självstyrande kurdiskt Rojava på den södra sidan av gränsen mot Syrien.

Erdoğan's överordnade mål i kriget i Syrien var att stärka den egna makten genom att understödja de jihadisterna som stred mot Assadregimen. Detta sammanföll med hans uppfattning om att kurderna i västra Kurdistan (norra Syrien) måste krossas.

Nästans direkt efter valet i juni deklarerade Erdoğan att det skulle bli nyval. Han inledde förhandlingar med den borgerliga oppositionen, CHP, parallellt med att försöka piska upp antikurdiska stämningar genom att smutskasta HDP som terrorister. Detta ledde till pogromer mot hundratals HDP-kontor och öppnade för terrordåden.

Men taktiken har inte lyckats. I de kurdiska städerna i sydöstra Turkiet har militär och polis slagits tillbaka.

Enligt kurdernas nyhetsbyrå DIHA har staten tappat kontrollen över 17 städer, däribland centrala Diyarbakir, den största staden. Dessa kontrolleras nu av kurdiska styrkor, som YDG-H, patriotiska revolutionära ungdomsrörelsen, som stöder PKK. Turkiska styrkor har omringat och attackerat städerna Cizre och Silvan med många dödsoffer som följd, men utan att lyckas ta kontroll.

Även i resten av Turkiet är missnöjet med Erdoğan utbrett. Direkt efter bombdådet organiserades en 48-timmars generalstrejk av de fackförbund som inte är knutna till AKP, främst i kommuner och inom vården.

En stor opinionsmätning, gjord i våras, visar att en majoritet är negativa till Erdoğan. 52 procent säger sig också frukta en ekonomisk nedgång.

Valet i juni var första gången sedan bildandet som AKP inte vann egen majoritet. I det första segervalet, år 2002, vann AKP till och med i Kurdistan, med löften om fred och ekonomisk utveckling.

Opinionsmätningar två veckor innan valet visar att HDP ligger strax över juniresultat, på 13,6 procent. AKP har fortfarande inte egen majoritet i dessa mätningar.

Men Erdoğan, som har total kontroll över stora delar av media och stat, förutom AKP:s egen apparat, har de senaste åren tydligt visat hur han inte skyr några medel för att sitta kvar. Han har gjort utrensningar i statsapparat och media, attackerat massrörelsen som startade med Gezi-protesterna år 2013 och inlett ett krig mot vänstern och kurderna.

Han skulle kunna skjuta upp valen för att fortsätta klappjakten mot den opposition han fruktar och samtidigt utnyttja EU:s nya stöd.

Oavsett Erdoğan's nästa drag kommer instabilitet och kriser att prägla Turkiets närmaste framtid. HDP, fackföreningarna och vänstern behöver ena turkiska och kurdiska arbetare och ungdomar i kamp mot regeringen och det kapitalistiska system den står för.

EU bygger nya murar med Erdoğan's stöd

Försvara asylrätten • Stoppa SD-rasismen

Per Olsson

Offensiv 16/10 2015

EU ger ökat politiskt och ekonomiskt stöd till Turkiets blodsbesudlade regim under ledning av president Erdoğan. Det står klart efter att EU-ledarna under de senaste veckorna har stått i kö för att få träffa och omfamna regimen. Den senaste att besöka Turkiet blev Tysklands förbundskansler Angela Merkel som anlände till Istanbul i söndags (den 18 oktober).

I utbyte mot att Turkiet blir med i bygget av Fort Europas nya murar får regimen ökat politiskt och ekonomiskt stöd från EU.

När EU:s stats- och regeringschefer möttes den 15-16 oktober för att diskutera flyktingkrisen och relationerna med Erdoğan's Turkiet beslöts det i enighet att EU skulle "blåsa nytt liv" i den gemensamma strävan att om knyta närmare band till Turkiet. "EU-länderna har enats om att öppna dörren för Turkiets vilja att gå med i unionen", sammanfattade Tysklands Angela Merkel efter mötet.

Vid Merkels besök i Istanbul gavs löfte om nya förhandlingarna med Turkiet om ett kommande EU-medlemskap. Den turkiska regimen har inte bara fått politiskt stöd, utan också löfte om ett bidrag på ytterligare 3 miljarder kronor om man gick med i bygget av Fort Europas nya murar. "Att EU ger Turkiet så mycket uppmärksamhet veckorna innan valet måste betecknas som ett lyft för landets president Tayyip Erdoğan", skrev brittiska BBC i förra veckan.

Toppmötet tog inget beslut i frågan om huruvida Turkiet ska inkluderas i EU:s lista över så kallade säkra länder dit flyktingar direkt kan skickas tillbaka eller ej. Men såväl EU-presidenten Jean-Claude Juncker som exempelvis den tyska regeringen har sagt sig vara beredda att ge Turkiet status av "säkert land". Det betyder att EU ger stöd till regimens krig mot kurderna, vänstern och andra oppositionella krafter, samtidigt som EU kan direktavvisa flyktingar till Turkiet.

"I den gemensamma aktionsplan som EU och Turkiet diskuterar finns krav på åtgärder som ska förhindra att illegala flyktingar kommer till Turkiet. Detta kan tolkas som att EU är

beredd att se åt ett annat håll när Turkiets regering förhindrar asylsökande från Syrien och Irak från att korsa landets gräns”, kommenterade Human Rights Watch den 7 oktober.

Enligt EU:s ordförande Donald Tusk, tidigare polsk premiärminister som politiskt står långt till höger, ägnade halva sin tid under toppmötet till att diskutera hur man kan ”återuppbygga kontrollen av våra yttre gränser”. Samtidigt som EU-ledarna diskuterade skärpta gränskontroller blev en flykting från krigets Afghanistan ihjälskjuten av vakter som kontrollerade Bulgariens gräns till Turkiet. Den tilltagande militariseringen och allt hårdare gränskontrollen av EU:s gränser kommer oundvikligen att skörda fler offer. Hittills i år har mer än 3 100 flyktingar dött på väg till Europa.

Vid EU:s gränser ska nu flera uppsamlingsläger upprättas för att snabbare kunna avvisa de flyktingar som inte anses ha rätt att söka asyl, Samtidigt ska Frontex (EU:s byrå för gränskontroll) få fler ”säkerhetspersonal” och diskussioner förs om att upprätta EU:s gränsstyrka.

På nytt har Ungern stängt sin gräns till EU-landet Kroatien.

Den skärpta gränskontrollen inom EU har i praktiken skjutit Schengen i sank, men Turkiet tycks dock få ja till sitt krav på att det ska bli avsevärt lättare för landets affärsmän och studenter att få visum till EU.

Den skärpta gränskontrollen följs också av att flera EU-länder gör ytterligare inskränkningar i asylrätten och rätten för flyktingar att söka skydd i det land man själv önskar. I Tyskland, dit de flesta flyktingar som har nått Europa har sökt sig, planeras nu för särskilda ”transit-zoner”, en slags jättelika fångläger, vid gränserna för att snabbt kunna välja ut vilka flyktingar som ska få stanna och söka och vilka som ska skickas tillbaka.

Av de 800 000 flyktingar som hittills i år har kommit till Tyskland kommer minst hälften att skickas tillbaka. Jämsides med dessa ”transit-zoner” har en ny lag antagits, vilken cyniskt nog kallas för en lag som ska påskynda asylprocessen, men som endast syftar till att snabbt kunna deportera alla flyktingar och migranter från exempelvis västra Balkanhalvön – Makedonien, Albanien och Kosovo.

Den nya lagen sänker det ekonomiska stödet till flyktingar. Istället för pengar ska den nya lägre ersättningen betalas ut i form av kuponger. Skälet är, enligt den kristdemokratiska-socialdemokratiska koalitionsregeringen, att det tidigare stödet – mindre än 1 400 kronor i månaden, – har fungerat som en ”attraktionskraft för flyktingar”.

Tyskland blir allt mer polariserat. Den skärpta flyktingpolitiken och regeringens tal om att ”gränsen nu är passerad” har fört med sig att rasistiska och högerextrema krafter har vågat sig ut på gatorna igen. Rasistiska och extremt islamofobiska Pegida har på nytt kunnat samla tusentals demonstranter i östtyska Dresden. I måndags demonstrerade 9 000 med Pegida som under sin nya än mer rasistiska ledning allt mer liknar en nazistorganisation.

Högerextrema AfD (Alternative für Deutschland, Alternativ för Tyskland) går också fram i opinionsundersökningarna. AfD, som främst funnits i östra Tyskland, har också börjat vinna terräng i västra Tyskland och särskilt i Bayern där CSU (som är det regerande kristdemokratiska CDU:s systerparti i Bayern) har kritiserat regeringen från höger och krävt att gränserna ska stängas helt.

– Med sina attacker mot förbundskansler Angela Merkel och hennes flyktingpolitik har den bayerske CSU-regeringschefen Horst Seehofer tydligen gjort främlingsfientligheten – och därmed AfD:s kärnfråga – rumsren igen, som Manfred Güllner, chef för det tyska opinionsinstitutet Forsa, sade i en tidningsintervju.

Men flyktingsolidariteten finns kvar i Tyskland och de rasistiska mobiliseringarna kommer att följas av ännu större antirasistiska manifestationer som i våras.

Vad som händer nu i Tyskland är en varning. I kölvattnet på EU:s nya murar, den svenska regeringens och Alliansens tal om ”ordning och reda” i flyktingpolitiken, polisjakten på flyktingar, attackerna mot de kämpande palestinierna i Malmö och på EU-migranterna har Sverigedemokraterna trappat upp sin rasism. SD, som har pressats tillbaka av vågen av flyktingsolidaritet och den opinionsförändring som har ägt rum, går nu på nytt fram med ett budskap: ”Ingen ska komma hit!”.

– Ingen ska ens tänka tanken att komma hit, sade SD:s Paula Bieler på partiets presskonferens i förra veckan.

SD har fått hjälp av inte minst företrädare för Moderaterna som vill integrera partiet i Alliansen och nu kräver hårdare gränskontroller, tillfälliga uppehållstillstånd och att M-styrda kommuner även i fortsättningen ska kunna vägra att ta emot flyktingar. SD har också känt sig uppmuntrade av de band som Svenskt Näringsliv och vinstlobbyn etablerat till rasistpartiet.

Med utgångspunkt från flyktingsolidariteten och med krav på asylrätt samt att pengarna ska tas där de finns – hos storföretag, banker och de superrika – för att finansiera ett program för välfärd, jobb och bostäder kan SD-rasismen och attackerna på asylrätten slås tillbaka.

Särskilt fackföreningarna måste bli med i kampen mot rasisternas splittring och för rätt till asyl, flyktingamnesti och lika villkor för alla.

Rättvisepartiet Socialisterna (RS) och Offensiv säger:

- Riv Fort Europa. Säkra vägar till Europa för flyktingar. Avskaffa Dublinförordningen.
- Masskampanjer mot rasism och mot skuldbeläggning av flyktingar.
- Försvara rätten till asyl. Stoppa tvångsutvisningarna.
- Flyktingamnesti – nu.
- Gemensam kamp för jobb, välfärd och bostad.
- Internationell solidaritet: Global kamp mot imperialismens krig och plundring.

Proletären

Bakom terrorn i Ankara

Patrik Paulov

Proletären 14/10 2015

Bombdådet mot fredsdemonstranterna i Ankara är den senaste av flera blodiga attacker i Turkiet. Upprörda turkiska och kurdiska röster lägger skulden på president Recep Tayyip Erdogan och hans krigspolitik.

Bakom fredsdemonstration i huvudstaden 10 oktober stod en bred allians av fackföreningar och vänsterorganisationer. Det som skulle bli en massiv folklig protest mot AKP-regeringens krig mot kurdiska PKK slutade i ett blodbad.

– Jag har släktingar och bekanta som var på plats i Ankara. En 70-årig mamma, som i många år demonstrerat med andra mammor vars söner försvunnit, dödades i attacken. En nioårig pojke från min hemprovins Mardin dödades tillsammans med sin pappa.

Det berättar Gurbet Demiral när vi talar med henne två dagar efter massakern. Hon är specialpedagog, bosatt i Göteborg, men kommer från den kurdiska staden Nusaybin i syd-

östra Turkiet. Gurbet Demiral har tät kontakt med familj och vänner i Ankara, Nusaybin och andra städer i landet.

Demonstration i Ankara dagen efter bombdådet. Arbetarpartiet, Emep, hedrar de medlemmar som dödades i attacken.

På lördagen nåddes hon av den fruktansvärda nyheten. Bombdådet ägde rum strax efter klockan tio vid Ankaras centralstation, dit folk anlät från hela Turkiet. 14000 personer fanns i området när de två självmordsbombarna slog till.

– De officiella siffrorna säger 95 döda men enligt den information jag fått dödades 128 personer. 48 är svårt skadade och många fler har lindriga skador, säger Gurbet Demiral.

Bland offren finns framträdande politiker från det prokurdiska vänsterpartiet Folkets demokratiska parti (HDP) liksom medlemmar i turkiska organisationer på vänsterkanten och fackliga aktivister.

Gurbet Demiral lyfter fram frånvaron av säkerhetsarrangemang från myndigheterna.

– Alla visste att demonstrationen skulle äga rum. Men där fanns inga poliser som garanterade säkerheten, där fanns ingenting. Efter att de två bomberna smällt var polisen på plats på fem minuter, men inte en enda ambulans. De kom långt senare.

Flera vittnesmål från platsen ifrågasätter polisens agerande. Läkare och annan medicinsk personal som deltog i demonstrationen gjorde vad de kunde för att vårda de skadade i väntan på ambulanser. Det arbetet försvårades när polisen attackerade området med tårgas och hindrade de första ambulanser från att komma fram.

Attacken i Ankara var inte någon isolerad händelse. Två dagar innan parlaments-valet 7 juni attackerades HDP:s valmöte i Diyarbakır. Två personer dödades och över 100 skadades.

20 juli slog en självmordsbombare till mot ett socialistiskt ungdomsmöte i staden Suruç nära den syriska gränsen. 31 personer dödades. Skulden för det sistnämnda dådet lades så småningom på Islamiska staten, IS.

Direkt efter bombdådet i Ankara riktade Erdogan misstankarna mot kurdiska PKK och den turkiska vänsterorganisationen DHKP-C, båda terroriststämplade av turkiska myndigheter. Den absurda anklagelsen förbyttes snart i ett utpekande av Islamiska staten.

Det är mycket möjligt att IS ligger bakom. Men om det stämmer så placerar det också Turkiets regering på de anklagades bänk. Flera av organisationerna bakom fredsdemonstrationen menar att det är Erdogans stöd till terrorister i Syrien som destabiliserar Turkiet.

– Erdogan har skyddat IS så länge. Det är bara den sista tiden, efter påtryckningar från västländer, som Turkiet börjat bekämpa IS, säger Gurbet Demiral.

Hon ger flera exempel på den turkiska statsmaktens stöd till och acceptans av terroristerna. Att den turkiska säkerhetstjänsten MIT levererat vapen till Syrien som hamnat i händerna på IS har uppmärksammats i media världen över. Mindre känt är att IS har demonstrerat på gatorna i Istanbul utan ingripande från polisen.

– Bombdådet i Ankara kan vara en hämnd mot kurderna för att de kämpar mot IS i Syrien. Det kan också vara en attack med syftet att sätta skräck i folk inför nyvalet 1 november, säger Gurbet Demiral.

Att AKP-regeringen tar i med hårdhandskarna i främst de kurdiska delarna av Turkiet är tydligt. I tre månader har PKK-gerillan flygbombats. Attackerna intensifierades efter dådet i Ankara. Men statsterrorn riktas mot hela befolkningen i sydöstra Turkiet.

– Just nu är det utgångsförbud i fyra städer. I min hemstad Nusaybin levde mina släktingar under utgångsförbud i en hel vecka. Människor jag har kontakt med är jätteoroliga över vad som ska hända inför valet.

Gurbet Demiral menar att det handlar om att skrämman folk från att rösta på HDP. Regeringens mål är att det prokurdiska partiet, det första som någonsin kommit över tioprocentsspärren, åker ur parlamentet. Risken är att det upptrappade våldet leder till att människor inte röstar eller väljer AKP för att få lugn och slippa riskera att deras barn får sätta livet till kriget.

Det är tydligt att Turkiet är skakat efter bombdådet. De krafter som stod bakom fredsdemonstrationen har mobiliserat till manifestationer vid begravingarna och under måndagen och tisdagen hade flera fackliga centralorganisationer och förbund utlyst strejker och demonstrationer.

Också många elever och universitetsstudenter bojkottade undervisningen dessa dagar.

Vreden riktas mot ”mördaren Erdogan” och den turkiska mördarstaten.

Revolution (f d Avanti)

Terrorattacken i Turkiet: Staten gjorde det!

Hamid Alizadeh

Revolution 19/10 2015

Minst 98 människor har dödats av två explosioner i den största terrorattacken i Turkiets historia, och hundratals fler har skadats. Detta är en tydlig fortsättning på en terrorkampanj mot vänstern i Turkiet, men har också fått en motreaktion där tiotusentals har tagit till gatan för att protestera mot regeringen och deras anlitade banditer.

Den tragiska händelsen ägde rum utanför Ankaras järnvägsstation där tusentals samlades för en fredsdemonstration arrangerad av offentliganställdas fackliga konfederation (KESK), de revolutionära fackföreningarnas konfederation (DISK), turkiska medicinsamfundet (TTB) och facket för ingenjörer och arkitekter (TMMOB).

En av de två explosionerna ägde rum bland HDP-demonstranter som just hade börjat marschera, och den andra bland pro-Partizan-Kaldıraç-demonstranter. Bland de döda finns åtta medlemmar i EMEP-partiet, inklusive en medlem i styrelsen för denna vänsterorganisation. De brutala attackerna var utformade för att orsaka maximalt kaos och död.

Ett uttalande från det kurdbaseade vänsterpartiet HDP löd: ”Det bör förtydligas att det inte fanns några poliser på plats runt brottsplatsen när explosionen inträffade. Kravallpolisen anlände till platsen efter 15 minuter. Men när de anlände attackerade de människor som hjälpte skadade med tårgasgranater. ”

Ordföranden för journalistfackförbundet (CGD), Ahmet Abakay, sade att ”De bepansrade polisfordonen anlände till och med innan någon ambulans skickades. Förövarna är väldigt välkända. De försöker säga till oss att de kan döda oss och sedan förhindra några nyheter om dödandet. ”

Huseyin Demirdizen från Turkiets läkarförbund TTB sade att ”medan läkarna i Sjukvårdsarbetarfacket uppmanade folk att donera blod, sade regeringen att det inte fanns något behov av blod. Om sjukvårdsarbetarna inte redan fanns på mötesplatsen hade antalet döda och skadade varit mycket större.”

Samtidigt hade en order getts om att blockera alla turkiska media och sociala nätverk från att rapportera om händelsen.

Den turkiska presidenten Recep Tayyip Erdoğan ”fördömde starkt ” attacken men hans ord drypte av hyckleri. Om attacken utfördes direkt under regimens överinseende eller om den utfördes ”självtändigt” av islamistiska styrkor – som har fått stöd av Erdogan – är irrelevant.

Selahattin Demirdizen, en av ledarna för HDP, skyllde på det regerande AKP.

”AKP har blod på sina händer och de stödjer denna terror (...) I detta land blir man skjuten om man kritiserar regeringen... Om du inte stödjer regeringen kommer du fråntas dina grundläggande mänskliga rättigheter och medel för att leva ditt liv (...) Om ett barn slänger en sten på polisen kommer de att besvara det med en kula. (...) Vi står inför en mordisk maffiastat. Hur är det möjligt att en stat med ett så starkt underrättelsenätverk inte hade någon information innan attacken? ”

Denna attack är bara en fortsättning på den terrorkampanj som Erdogan inlett mot kurderna och vänstern under den sista perioden. Liknande om än mindre dödliga bombattacker har genomförts mot HDP-möten under den senaste valkampanjen i våras. En liknande attack som hade tydliga kopplingar till den turkiska regeringen ägde rum i området Suruç i juli, där 32 unga vänsteraktivister dödades. Sedan den har en våg av hundratals våldsamma pogromer och terrorattacker mot kurdiska områden i Turkiet ägt rum under tydligt skydd av statliga styrkor. En våldsamt kampanj genomförd av turkisk militär i kurdiska områden har också lett till att fler än 1000 har dödats medan regeringen inlett juridiska processer för att fängsla HDP:s ledare.

Allt detta har tydligt sikte på de turkiska valen som ska äga rum den 1 november. En växande klasskamp och motstånd mot Erdogan har återspeglats i vänsterpartiet HDP:s framväxt, som kom in i parlamentet med 13 procent av rösterna. Erdogan, som varit ovillig att acceptera att han förlorade sin majoritet i parlamentet, har börjat försöka provocera fram ett inbördeskrig med PKK och piska upp antikurdiska stämningar inom den turkiska delen av befolkningen. Faktumet att dagens terrorattack äger rum samtidigt med att PKK utlyst en ensidig vapenvilja är kanske ingen slump. Det finns en förmodan om att attacken skulle ha planerats för att provocera PKK till att bryta vapenvilan.

Det verkliga målet för den statliga terrorn är att splittra turkiska och kurdiska arbetare och ungdomar så att Erdogan ska kunna krossa dem båda. Men det verkar som att hans handlingar lett till en motreaktion. Tiotusentals människor har spont tagit till gatan, för att protestera mot Erdogan-regeringen. I Istanbul har tiotusentals gått till det historiska Taksim-torget och ropat "vi känner till mördarna " och "vi är inte rädda". En annan banderoll löd: "Staten är mördaren". Samtidigt har vänsterfackföreningsfederationerna utlyst en 48 timmars generalstrejk på måndag och tisdag.

I ett gemensamt upprop om kamp mot statsterrorism har offentliganställdas fackliga konfederation (KESK), de revolutionära fackföreningarnas konfederation (DISK), turkiska medicinsamfundet (TTB) och facket för ingenjörer och arkitekter (TMMOB), uttryckt sin ilska och förklarat att de har kommit överens om en generalstrejk mot regeringen och för fred. Uppropet underströk: "För att protestera mot den fascistiska massakerna och minnas våra vänners död är vi nu i sorg i 3 dagar. Generalstrejken är den 12 och 13 oktober."